

ЦЪРКВА ЗА НЕОБЪРНАТИТЕ

Грег Морс

Господин А. е член на църквата. Той е кръстен преди много години и все още изповядва вярата и се появява редовно на неделните служби. Въпреки, че не е известен с особената си любов към Исус или с особената си ревност към духовните въпроси, те също не забелязват никакви явни грехове в него. Той е доста мил. От време на време той участва в службата, а по пътя към изхода не отказва да започне разговор. Той се бори с определен брой грехове, но не е ли същото и с други?

Въпреки че той седи на една и съща пейка всяка седмица, не много хора искрено биха забелязали, ако спре да идва. Не че беше образец на искрен вярващ. Но той все още е член на църквата - различни дарове се дават на различните членове.

Расте ли в святост? Невъзможно е да се каже със сигурност. Увеличава ли се познанието му за Христос? Трудно да се каже. Наистина ли обича братството? Но какво точно имате предвид? Стоплен ли е от Божията любов и утешен от Господ Исус? Може би някъде дълбоко в себе си. Вие сте ходили на църква с тази тема, може би сте се срещали с него в малка група, но въпреки всичко това сърдечното му разположение към Неговия Господ не беше особено очевидно. Присъствието му на църковна пейка в неделя е толкова познато, колкото изкуствено растение в ъгъла на залата. Минават години. Създава семейство. Дъщеря му пее в детски хор. Съпругата му от време на време готви храна за църковни събрания. Той никога не извършва сериозни нарушения. Той никога не насърчава ереста. И не спира да идва. Ще дойде време, когато на надгробната му плоча ще се появи надписът: „Тук лежи господин А., християнин и съпруг, баща, член на църквата“. От много години съм сериозно загрижен за съдбата на такива хора. Те ме привлякоха, може би защото самият аз някога бях като тях.

ЦЪРКВА ЗА НЕОБЪРНАТИТЕ

Просто казано, вярвам, че хора като господин А, които са заспали и се плъзгат в бездната, са твърде удобни за твърде много църкви. Номиналността (или, ако искате библийска дума, хладност) твърде често се пренебрегва в църквите, въпреки че е опасна за душата на твърдящия се християнин. Помислете за тези думи на Исус:

Солта е добро нещо; но ако солта загуби силата си, как може да се коригира? Не е подходящ за почва или тор; Те я изхвърлят (Лука 14:34-35).

Един човек имаше посадена смокиня в лозето си и дойде да търси плод на нея, но не я намери; и каза на лозаря: „Ето, вече трета година идвам да търся плод на тази смокиня и не намирам; отсечете го: защо завладява земята? (Лука 13:6)

Знам твоите дела; Носиш име, сякаш си жив, но си мъртъв (Откровение 3:1).

Понеже си хладък, нито горещ, нито студен, ще те избъльвам от устата Си (Откровение 3:16).

Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мен; и който обича син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене (Матей 10:37).

Човек, който изповядва християнството, но е лишен от сол, бива изхвърлен в купчината тор. Смоковница, която не дава плод, се отсича. Напомпаната репутация е разобличена. След като изпие хладка вода, Бог ще я изплюе от устата Си. Този, чиято любов едва тлее, е нежелан като ученик на Христос. Потръпвам от това колко много мъже и жени тихо се плъзгат в ада надолу по лекия склон на религиозен дълг или дори членство в църква. Тези духовни кентаври имаха някаква повърхностна прилика с християните, но копитата им бяха затынали в любовта на този свят.

Подкрепа за тези, които само на думи служат на Христос

Притеснява ме и съм сигурен, че трябва да притеснява и вас, че твърде много хора изглежда не смятат, че е възможно в Църквата да има хора, които изповядват, но са лишени от живот. Изглежда, че дори на някои доктори по богословие рядко им хрумва, че членовете на църковното настоятелство могат да носят името на мъртвите. Разбира се, никоя местна църква не е съставена изцяло от новородени хора, но моето безпокойство е, че небиблейските жизнени показатели се приемат като признаци на живот, което позволява широкият път да се превърне в магистрала в местните църкви.

„Колкото по-дълго живея и колкото повече се приближавам до вечността“, пише Джон Пайпър, „толкова по-тревожен съм, че толкова много хора изповядват, че са християни, но представят толкова малко доказателства за истинско християнство.“ Същото нещо лежи в сърцето ми. „И това ме прави още по-тъжен“, продължава той, „когато си помисля, че милиони хора могат да се смятат за християни, свързани с небето и избягали от ада, но не и да бъдат такива. В мислите и чувствата на тези хора Христос е някъде в периферията, но не и в центъра, преобразявайки живота им. И на процеса тези хора ще чуят думите на Исус: *“Никога не съм ви познавал; Махни се от Мене” (Матей 7:23)*”

Колко хора в нашите църкви живеят година след година, без да се тревожат твърде много за липсата на доказателства за истинността на тяхното християнство? Колко от онези, които наричаме „братя“ или „сестри“, поставят Христос на последно място в своите мисли и чувства? Забелязваме ли ги? О, помислете колко много ще загинат, но не въпреки запитванията, молитвите и предупрежденията на Църквата. Не, те ще успеят в това в средата на истинска местна църква, слушайки проповядването на добри хора. Те са се объркали и отиват към ада, а светиите около тях не им пречат да го направят, а пастирите не знаят за тях и не се стремят да ги върнат в правия път. Хладкостта е нещо, за което трябва да се покайваме в нашите църкви – не трябва да се увеличава с небрежност. Първата и най-велика от всички заповеди – нашата привилегия по право на възраждането – ни призовава да обичаме нашия Господ Бог с цялото си

същество (*Матей 22:37-38; Второзаконие 30:6*). Ако оставим настрана тази заповед в името на нашите собствени стандарти на християнски живот, ако насърчим религиозните изгубени, като изясним, че интелектуалното знание и редовното посещение са християнство, тогава местните църкви стават възможно най-удобното място за религиозно мъртвите .

ОПАСЕН ДИСБАЛАНС

Какво може да увековечи този порочен кръг? Какво може да помогне на номиналните членове на църквата да се чувстват толкова свободни в християнската общност? Мисля, че това е една тенденция, която може да се появява в протестантските църкви: прекалено подчертаване на оправданието и недостатъчно подчертаване на новородението.

НАДЦЕНЯВАНЕ НА ОПРАВДАНИЕТО

Когато оправданието стане централната идея, когато историята завърши с това, което Христос е постигнал извън нас чрез заместващата Си смърт, ние може да сме склонни към по-малко строги критерии за членство и ученичество. Всичко може да се сведе до умствено съгласие или разпознаване от ума на това, което Той е направил. В същото време можем да започнем да заобикаляме съществуващите правила, без да обръщаме нужното внимание на „*подчинение на вярата*“, „*даване на плод, достоен за покаяние*“, или „*вяра, действаща чрез любов*“ (*Римляни 1:5; Матей 3:8; Галатяни 5:6*) – с други думи, към всичко, което представлява същността и делата на живата вяра. „*Каква полза, братя мои, ако някой каже, че има вяра, а няма дела? може ли тази вяра да го спаси? (Яков 2:14)*“. И твърде много ще отговорят: Разбира се, може би - за какво говорим? Ние сме спасени само чрез вяра. И по този начин насърчаваме мъртвата вяра – тази, която посещава службите, казва, че вярва в определени постулати, избягва публичните скандали, но не работи с радост и страх за „*своето спасение*“ и не се опитва да „*има... святост, без които никой няма да види Господа*“ (*Филипяни 2:12; Евреи 12:14*). Но това е следствие от истинското оправдание само от Христос само чрез вяра. Един безжизнен, бездействен, безчувствен религиозен живот, доказателство за което е редовното посещаване на църква – това ли е Божията сила за спасение? Нашите признания дават ясен отговор на това: Вярата и с нея приемането на Христос и доверието в Него и Неговата праведност е единственото средство за оправдание. Обаче в оправдания човек има нещо повече от вяра; тя винаги е придружена от всички други прояви на спасителна благодат и не е мъртва вяра, а вяра, работеща чрез любов.

ПОДЦЕНЯВАНЕ НА НОВОРОЖДЕНИЕТО

„*Истина, истина ви казвам, ако някой не се роди отново, не може да види Божието царство*“ (*Йоан 3:3*). Със своето учение, че през този новозаветен период никой няма да влезе в рая, освен ако не е бил новороден на земята, Исус обърна света на Никодим с главата надолу. Но така стоят нещата. Трябва да има промяна на сърцето, промяна на любовта, промяна на всички сътворени същества, за да можем да влезем в рая. Но колко са знаели силата на тази промяна? Предполага се, че се изпитва от мнозинството от членовете на нашите църкви, но никога не трябва да изпускате от поглед факта, че новородението в

крайна сметка се потвърждава от очевидни плодове. И това има връзка с новозаветното обещание, дадено на Езекиил:

И ще ви поръся с чиста вода, и ще се очистите от всичките си нечистотии, и ще ви очистя от всичките ви идоли. И ще ви дам ново сърце, и нов дух ще вложа във вас; И ще извадя каменното сърце от плътта ви и ще ви дам сърце от плът. Ще вложа духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в заповедите Ми, да пазите повеленията Ми и да ги изпълнявате (Езекиил 36:25-27). В това ново раждане Бог ще ни даде ново сърце, нова любов, нова вяроност. Ето защо Йоан в своето първо писмо може да направи толкова недвусмислени изявления, че нашата християнска увереност е пряко свързана с нашето подчинение и любов към другите вяроасци (1 Йоаново 2:29; 3:9-10; 4:7; 5:1, 18). Идеята, че „веднъж член на църквата е член на църквата завинаги“ изглежда по-спретната, по-чиста, по-удобна за претоварените пастори. Но също така е по-малко надеждно - както за членовете на църквата, така и за нас - в светлината на онзи велик ден, когато ние ще застанем до тях и ще „даваме отчет“ за душите им (Евреи 13:17).

МНОЗИНА ЩЕ КАЖАТ В ОНЗИ ДЕН

Думата „много“ е една от най-утешителните, но и една от най-ужасните от всичко, което Исус е казал в Евангелието. Ето къде звучи най-страшно:

Не всеки, който Ми казва: „Господи! Господи!“ ще влезе в Царството Небесно, но който върши волята на Моя Небесен Отец. Мнозина ще Ми кажат в онзи ден: Господи! Бог! Не сме ли пророкували в Твоето име? и не в Твое ли име изгонваха демони? и не извършиха ли много чудеса в Твоето име? И тогава ще им заявя: никога не съм ви познавал; Махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие (Матей 7:21-23).

Стрежете се да влезете през тясната порта, защото ви казвам, че мнозина ще поискат да влязат и няма да могат (Лука 13:24).

Много изгубени мъже и жени ще дойдат в този велик ден на съда с увереността, че са спасени. Отидоха на църква; те вършеха дела в Неговото име; те Го нарекоха Господ. Помислете за това за момент. Може ли да има по-тъжна, по-ужасяваща, по-жалка гледка от това някой от нашите хора (или аз самият), задъхан от недоверие, докато ангели го отмъкват? „Но Господи, Ти си моят Господ! Аз съм един от Твоите последователи!“ О, преди да е станало твърде късно, решете сега, че ще направите всичко по силите си, за да попречите на хората си да спят през целия път до процеса. Не им ли казваме, че трябва да стоят будни, трябва да са нащрек? Няма ли да ги призовем към вида ученичество, описано в Новия завет? Няма ли да бдим над душите им в пламенна молба? Няма ли да вдъхновяваме, и увещаваме, и изобличаваме, и да надует тръбата на Божието Слово в ушите им? Нима ние, техните пастири и братя, няма да искаме да ги познаваме на земята, преди да чуят думите на Господ на небето: „Никога не съм ви познавал?“ Наистина ли ще станем техни неволни съучастници? О, Господи, нека за наше и тяхно добро не е така!